

TOM FLETCHER

ŠTĚDROSAURUS

Ilustroval SHANE DEVRIES

ŠTĚDROSAURUS

ŠTĚDROSAURUS

TOM FLETCHER

Ilustroval Shane Devries

B R I O

Original English language edition first published by
Puffin Books, a Penguin Random House group company
Cover, text and illustrations copyright © Tom Fletcher, 2016
Illustrations by Shane Devries
The author has asserted his moral rights
Translation © Jan Březovský and Tereza Nuckollsová, 2018
Translation of poems © Vratislav Kadlec
Czech edition © Nakladatelství Slovart, 2018
ISBN 978-80-7529-578-1

*Pro Buzze a Buddyho.
Krásné Vánoce, moji malí skřítci!*

Tady jsou ti, s kterými prožijete
DOBRODRUŽSTVÍ:

kluk **Vilém Kolísko,**

jeho táta
Pepa Kolísko,

Santa,

spousta
skřítků,

Bára Bědová,
nejdůležitější holka ve škole
(možná nejdůležitější na světě),

zloduch zvaný **Lovec**
a jeho pes **Vrčoun**

a samozřejmě
dinosaurus
Štědrosaurus.

PŘEDMLUVA – <i>Konec dinosaurů</i>	13
1. <i>Vilém Kolísko</i>	22
2. <i>Zamrzlé vejce</i>	33
3. <i>Santova zadnice</i>	44
4. <i>Uvnitř vejce</i>	55
5. <i>Štědrosaurus</i>	64
6. <i>Báječní kouzelní létající sobi</i>	71
7. <i>Ta věc s Vilémem</i>	79
8. <i>Kolečkový Vilém</i>	89
9. <i>Pomstychtivá Bára</i>	100
10. <i>Co chce Vilém</i>	108
11. <i>Sledování Viléma</i>	120

12.	<i>Vycpaný dinosaur</i>	134
13.	<i>Noc před štědrovečerní nocí</i>	147
14.	<i>Černý pasažér</i>	155
15.	<i>Lovec</i>	168
16.	<i>Nejúzácnější tvor na zemi</i>	179
17.	<i>Dinosaur v domě</i>	190
18.	<i>Chlapec a dinosaur</i>	199
19.	<i>Srážka s Bárrou</i>	209
20.	<i>Výměna tajemství</i>	221
21.	<i>Lov začíná</i>	234
22.	<i>Kód rozluštění</i>	237
23.	<i>Staří duchové</i>	247
24.	<i>Let muzeem</i>	261
25.	<i>Kouzelný cukrkandl</i>	269
26.	<i>Santa se vrátil</i>	282
27.	<i>Co skutečně Vilém chce</i>	292

28. Štědrosaurus zůstává	298
29. Kouř	317
30. Tornádo u Kolísků	326
31. Hra skončila	336
32. Peříčka	346
33. To úžasné na Vánocích	354
PODĚKOVÁNÍ	368
Deset věcí, které Tom miluje na Vánocích	373
Skřítků zpěvník	378

PŘEDMLUVA

KONEC DINOSAURŮ

Tenhle příběh, jako každý dobrý příběh, začíná *před dávnými časy*. Nejenom prostě před dlouhou dobou, ale před hodně, *hodně, hodně* dlouhou dobou. Vlastně před bambiliony let. Dlouho předtím než se narodili vaše babičky a dědečkové. Dřív než se objevil první člověk. Dřív než byla vynalezena auta a letadla, a dokonce dřív než začal fungovat internet, existovalo něco daleko lepšího:

DINOSAURŮ!

Dinosauri byli ti nejúžasnější tvorové, kteří se kdy po naší planetě procházeli. Byla jich spousta a rodili se ve všech možných tvarech a velikostech. Existovali malí, ale ti byli přesto větší než pes nebo kočka,

někteří měli dokonce ostré bodce na zádech. A pak také existovali neuvěřitelně obrovští dinosauři, těm se říkalo seismosauři, kteří byli větší než pět dvoupatrových autobusů na sobě, krk měli tlustý jako tři kmeny stromů a kůži měli hrubou jako pneumatiky od traktoru. Víím, že se tomu dá jen stěží uvěřit, ale je to rozhodně tak, protože tohle je kniha a knihy nelžou.

Rád bych vám vyprávěl o dvou opravdu výjimečných dinosaurech – jmenovali se Mámosaurus a Tátodokus (tohle samozřejmě nebyla jejich pravá jména, to by bylo trochu hloupé, ne?).

Mámosaurus a Tátodokus byli celý den venku pod pravěkým sluncem žhnoucím jako rozžhavený uhlík a nyní se vraceli domů do jejich malého hnízdečka. Ale to, co tam na ně čekalo, bylo hrůzostrašné – děsivá směsice kamenů, kostí a prachu. Domov jim vyplnili krvelační dinosauři mrchožrouti a tihle záhudní, potměšilí vrahouni roztrískali jejich domov na cimprcampř.

Ale Mámosaura a Tátodoka vůbec nezajímal nepořádek, který ty příšery způsobily, protože než odešli ven, zanechali v hnízdě to úplně nejcennější, co měli:

dvanáct dinosauřích *vajec*, po kterých teď nebylo ani stopy.

Jak si asi umíte představit, Mámosaurus a Tátodokus byli naprosto zdrcení. Stáli v rozvalinách svého hnízda a dlouho plakali a naříkali, dokud nezapadlo slunce a na nebi nad džunglí se neobjevil měsíc a hvězdy.

Té noci profukoval obrovitánskými stromy lehký vánek a do ruin hnízda pronikl mezi větvemi paprsek stříbřitého měsíčního svitu. Najednou si Tátodokus něčeho všiml. Měsíční svit se odrazil od čehosi hladkého a lesklého, co bylo schované pod hromadou kostí a hlíny. Rychle a jemně nadzvedl kameny a jiné věci a tam to našel; ve svitu měsíce zářivé a naprosto nepoškozené.

Jejich poslední **VEJCE**.

Jak tohle jediné, osamocené vejce mohlo uniknout pozornosti mrchožroutů, zůstává záhadou. Možná že své nenasytné žaludky přece jen už nasýtili dost, možná že se zrovna tohle vejce odkutálelo stranou, zatímco mrchožrouti rozbíjeli a ničili ta ostatní. Ať už se to stalo jakkoliv, nejdůležitější bylo, že Mámosaurus a Tátodokus teď měli alespoň jedno vejce. Malý

dinosauřík, který spinkal stočený uvnitř vejce, se tak pro ně stal nejdůležitější věcí na světě, a proto se rozhodli, že nedovolí, aby se mu někdy něco stalo.

Ale *mělo* se stát něco obrovského – něco, co mělo nadobro změnit celý svět.

Něco **obrovského.**
Něco **astronomicky,**
mezigalakticky,
vesmírně nesmírně
obrovského!

Perlově bílý svit měsíce, který osvětlil zbytky dinosauřího hnízda, najednou zežloutl. Pak se žlutá změnila na oranžovou a ta zase v rozpálenou, plamennou červenou. Mámosaurus a Tátodokus vykoukli ze svého domova a nevěřili vlastním očím. Jako by se samotný měsíc ocitl v plamenech!

Zatímco se dívali, obloha se změnila v jeden velký ohňostroj svištících kamenů a padajících hvězd – a rozhodně to nebyly takové padající hvězdy, jaké známe vy a já, takové ty něžně padající, roztomilé malé světelné čáry. Tyhle vůbec nelétaly po nebi. Tyhle udeřily přímo do země jako doruda rozpálený blesk, a jakmile se dotkly země, rozprskly se na tisíce ohnivých koulí.

Džungli zachvátila panika a chaos. Dinosauři velcí jako pět dvouposchoďových autobusů rvali hořící stromy ze země i s kořeny, menší dinosauři byli ušlapání většími. Noční obloha zářila víc než v ten nejjasnější den a měsíc sálal větší teplo než slunce v poledne – ale Mámosaurovi a Tátodokovi ležela na srdci jen jedna jediná věc.

Musí ochránit své vejce!

Musí své vejce dostat do bezpečí!

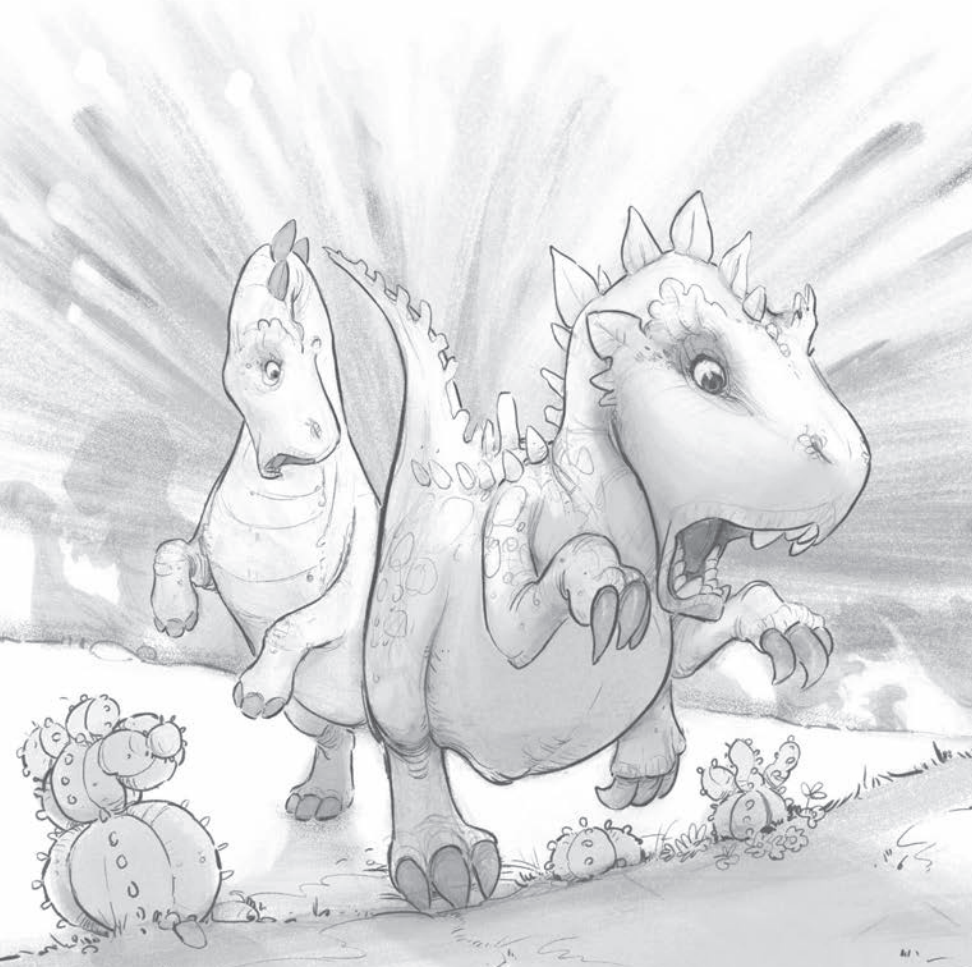
A tak utíkali. Utíkali tak rychle, jak jim to jen jejich dinosauří nohy dovolily, a zoufale se upínali na to poslední, drahocenné vejce. Přidali se ke splašenému trysku tisícovek vyděšených dinosaurů, kteří prchali před nebezpečím, ale na tom, jak rychle nebo jak

ŠTĚDROSAURUS

daleko by uprchli, nezáleželo, zdálo se totiž, že není úniku. Jak chcete uniknout samotnému nebi?

Mámosaura a Tátodoka unášel mohutný proud v moři prchajících dinosaurů; tu je strhl jedním směrem, tu je odhodil na druhou stranu, a ačkoliv se snažili, co jim síly stačily, vejce už nedokázali udržet ani o minutu déle.

PŘEDMLUVA

Vyklouzlo jim ze sevření a spadlo na zem.

Vsadím se, že vás teď napadlo, že to vejce okamžitě někdo rozdupal, že ano? No, vy malí chytrolíni, nebylo tomu tak.

Pád vejce utlumila kupka listí a z proudu prchajících dinosaurů se odkutálelo zcela nepoškozené. Schytilo sice několik kopanců, ale stále na sobě nemělo ani prasklinku! Mámosaurus a Tátodokus se za ním hnali a sledovali, jak se odráží od obřích nohou diplodoka a na poslední chvíli se kutálí z dosahu dupajících tlap stegosaurů. Kutálelo se a kutálelo, jako kdyby mělo motorek, padalo přes skalní římsy a svištělo dolů rozbrědlými bahenními cestičkami. Mámosaurus a Tátodokus se za ním hnali jako splašení.

